

[Svend Auken]

strationerne i befolkningen af den skæve og idéforladte politik. Jeg noterede mig godt, at statsministeren sagde, at det er farligt med al den materialisme; vi må også gøre noget ved kulturen, og derfor var statsministeren så glad for, at der nu var udsigt til – vi ved det ikke – at vi kunne få reklamer i TV.

Langt ind i borgerlige kredse erkendes det, at regeringen er i vildrede, og mismodet breder sig. Det hjælper ikke stort på humøret, at venstres nye generation af løver nu og da forsøger sig med lidt liberal godtkøbsfilosofi. Senest har hr. Fogh Rasmussen forsøgt sig med et løfte om en markant lettelse af realrenteafgiften. Jeg vil gerne spørge finansministeren, om der er afsat penge, og i bekræftende fald hvor mange penge der er afsat, til lettelse af realrenteafgiften, og spørge finansministeren, om han virkelig mener, at det er på dette område, der er størst behov for opretning.

Værst er det imidlertid gået med økonomien, som af de borgerlige ellers er blevet gjort til altings målestok. Jeg ved godt, at statsministeren siger, at det kun er den professionelle opposition, der er kritisk. Jeg står nu her med dagbladet Børsen, der måske ikke er helt så professionelt i opposition til regeringen, og deri siger man: »Rentestigning og vakkende tillid til økonomien er de danske bankøkonomers vurdering«. Det er selvfølgelig fint, at der er kommet flere i arbejde, at der er ligevægt på statsregnskabet, at det private forbrug stiger og stiger, og at vi køber biler og foretager udenlandsrejser som aldrig før, men hvis baggrunden herfor er svigtende konkurrenceevne, fordobling af udlandsgælden, stigende import, stagnerende eksport og stagnerende produktivitet, så er der ikke meget at glæde sig over.

Statsministeren siger, at denne regering vil holde resten af denne valgperiode ud. Vi tror, man gør klogt i at være forberedt på, at valget kan komme betydeligt før valgperiodens udløb på grund af de indre spændinger i regerings samarbejdet.

Vi har fra socialdemokratiets side for længst lagt vort eget program frem for en ny socialdemokratisk ledet regering, »Danmark for hele Folket«. Det er ikke et program, der strør om sig med løfter. Vi kan f.eks. ikke love stigninger i det private forbrug, et merforbrug, som der ikke er råd til. Tværtimod har vi foreslået reformer som nedsat arbejds-

tid, en generel pensionsordning, overskudsdeling osv., der alt sammen forhindrer, at kræfterne bliver brugt til et stigende privatforbrug, som der ikke er økonomisk basis for.

Hvad angår de offentlige udgifter ønsker vi at udvise stor tilbageholdenhed for at få plads til den sociale genopretning og den nødvendige fornyelse af produktionen og virksomhedernes konkurrenceevne, der i så høj grad er behov for. Vi ønsker, at det må blive sagt om den næste regering, at den er fremsynet, fair og påholdende. Den nuværende regering har levet, som om hver dag var den sidste og: efter Schlüter syndfloden. Nu er det tid at rebe sejlene igen og turde sige sandheden til befolkningen. Der må rene linjer til. Vi finder meget lidt forsonende ved den nuværende regering. Vi savner tiltro til dens vilje og evne til at løse samfundets problemer. Derfor skal jeg fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folkettingen ikke kan tage statsministerens redegørelse til efterretning, går tinget over til næste sag på dagsordenen.«

Hvis man er utilfreds med bestyrelsen i en forening, er det eneste rimelige at forkaste formandens beretning. Det er det, vi opfordrer tingets medlemmer til at gøre.

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

(Kort bemærkning).

Steffensen (KrF):

Der var mange uhyrligheder i hr. Svend Aukens tale og mange påstande, som det var værd at beskæftige sig med, men der er i hvert fald én, som jeg godt vil nævne, og det var hr. Svend Aukens tale om samordningsfradraget, hvor han beskyldte regeringen og regeringspartierne for at have brug for lånte fjer. Det er der åbenbart også andre der har. Sagen er nemlig den, at i 1980 og 1982 fremsatte kristeligt folkeparti forslag om ægtefællers pensionsretlige stilling med henblik på, at det såkaldte samordningsfradrag vedrørende tjenestemænd kunne afvikles. Vi havde